

„Jeden z nejlepších a nejinovativnějších duchařských příběhů posledních let... Nádherně temná a strhující kniha.“

JOE HILL

Každý dům má svá tajemství

SKRYTÉ OBRÁZKY

JASON REKULAK

SKRYTÉ OBRÁZKY

Copyright © 2022 by Jason Rekulak

This edition is published by arrangement with Sterling Lord Literistic, Inc.
and Andrew Nurnberg Associates Prague.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Michael Havlen, 2023

Cover and Illustrations © Will Staehle, Doogie Horner, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3244-9 (pdf)

**SKRYTÉ
OBŘÁZKY**
JASON REKULAK

přeložil Michael Havlen

FOBOS

Pro Julii

1

Před pár lety mi docházely peníze, a tak jsem se přihlásila jako dobrovolnice do jedné výzkumné studie na Pensylvánské univerzitě. Podle pokynů jsem se dostavila do školního lékařského centra v západní Filadelfii, konkrétně do velké posluchárny plné žen mezi osmnácti a pětatřiceti lety. Nebylo tam dost židlí a přišla jsem mezi posledními, takže jsem si sedla na zem a třásla jsem se zimou. Měli tam kávu zdarma, čokoládové koblihy a velkou televizi, kde běžel soutěžní pořad *Správná cena*, ale většina přítomných se stejně koukala do telefonu. Panovala tam atmosféra jako na dopravním inspektorátu, až na to, že jsme byly všechny placené od hodiny, takže nikomu nevadilo celý den čekat.

Pak vstala nějaká doktorka v bílém plášti a představila se. Řekla, že se jmenuje Susan, Stacey nebo Samantha a že je vědecká pracovnice z programu klinického výzkumu. Přečetla nám všechny obvyklé podmínky a varování a upozornila nás, že odměnu dostaneme ve formě dárkových poukazů od Amazonu, nikoliv šeků nebo hotovosti. Pár přítomných zabručelo, ale mně to bylo jedno. Měla jsem přítele, který

ode mě dárkové poukazy vykupoval za osmdesát procent hodnoty, takže jsem byla v pohodě.

Susan (tak se, myslím, jmenovala) každých pár minut povolala nějaké jméno ze svého seznamu a jedna z nás opustila sál. Žádná už se nevrátila. Celkem brzy tam bylo dost volných míst k sezení, ale já jsem zůstala na podlaze z obavy, že když se pohnu, pozvracím se. Bolelo mě celé tělo a měla jsem zimnici. Nakonec se ale rozneslo, že neprovádějí vstupní prohlídky – tedy že mi nikdo nebude testovat moč, měřit tep nebo dělat cokoliv, co by mě mohlo diskvalifikovat –, takže jsem si strčila do úst silnou tabletku proti bolesti a cucala, dokud se nerozpustil její voskově žlutý povlak. Pak jsem ji vyplivla do dlaně, rozdrtila ji palcem a asi třetinu vyšňupala. Tak akorát, abych se vrátila do hry. Zbytek jsem si uložila na později do kousku hliníkové fólie. Konečně jsem se přestala trást a čekání na podlaze už nebylo tak hrozné.

Asi po dvou hodinách doktorka konečně zavolala: „Quinnová? Mallory Quinnová?“ Vykročila jsem k ní uličkou a vlekla jsem za sebou po zemi těžkou zimní bundu. Jestli si všimla, že jsem sjetá, nedala to najevo. Jen se zeptala na můj věk (devatenáct) a datum narození (3. března) a pak porovнала mé odpovědi s informacemi v seznamu. Nejspíš usoudila, že jsem dostatečně střízlivá, protože mě zavedla labyrintem chodeb do malé místnosti bez oken.

Na skládacích židlích tam v řadě sedělo pět mladých mužů. Všichni zírali do země, takže jsem jim neviděla do obličeje. Řekla jsem si, že to asi budou studenti medicíny nebo začínající lékaři – všichni na sobě měli nemocniční úbory, vzorně nažehlené a tmavě modré, jako by je někdo právě vytáhl z poličky.

„Takže, Mallory, buďte tak hodná a postavte se k nim čelem. Tam, kde je na podlaze vyznačený křížek. Výborně. Než vám dáme pásku přes oči, řeknu vám, co se bude dít.“

Uvědomila jsem si, že drží černou škrabošku – takové ty měkké bavlněné klapky na oči, které si moje matka brala na spaní.

Vysvětlila mi, že všichni muži momentálně hledí do země – ale někdy v průběhu příštích minut se budou dívat na mé tělo. Mým úkolem bylo zvednout ruku, pokud na sobě ucítím „mužský pohled“. Řekla mi, ať nechám ruku nahoře, dokud ten pocit potrvá, a když pomine, zase ji spustím.

„Budeme to provádět pět minut, ale až skončíme, možná po vás budeme chtít experiment zopakovat. Máte nějaké otázky, než začneme?“

Začala jsem se smát. „Jo, četli jste *Padesát odstínů šedi*? Protože jsem si docela jistá, že tohle je dvanáctá kapitola.“

Susan se mému pokusu o vtípek zdvořile usmála, mladíci však nehnuli ani brvou. Všichni si pohrávali s psacími podložkami a synchronizovali si stopky. Nálada ve třídě byla veskrze pracovní. Susan mi nasadila klapky na oči a pak upravila pásek, aby mě netlačil. „Dobře, Mallory, je to tak v pořádku?“

„Jasně.“

„A jste připravená začít?“

„Ano.“

„Budu počítat do tří. Pánové, připravte si hodinky. Jedna, dva, tři.“

Je velmi zvláštní pět minut nehybně stát se zavázanýma očima v naprosto tiché místnosti s vědomím, že se vám chlapi můžou dívat na prsa, zadek nebo cokoliv jiného. Nemohla jsem se chytit žádných zvuků ani jiných indicií, které by mi pomohly uhodnout, co se děje. Rozhodně jsem však cítila, že se dívají. Několikrát jsem zvedla a zase spustila ruku a těch pět minut se táhlo snad celou hodinu. Když jsme skončili, Susan mě poprosila o zopakování experimentu a celé jsme to absolvovali znovu. Pak mě požádala,

abych pokus zopakovala potřetí! A když mi konečně stáhla z očí škrabošku, všichni muži vstali a začali tleskat, jako bych právě vyhrála Oscara.

Susan mi vysvětlila, že ten pokus prováděli celý týden na stovkách žen – ale já jsem první, kdo dosáhl téměř dokonalého výsledku. Ve všech třech případech jsem měla úspěšnost 97 procent.

Pak řekla mladíkům, aby si dali pauzu, odvedla mě do kanceláře a začala mi klást otázky. Zajímalo ji, jak jsem poznala, že na mě muži zírají. A já jsem jí to nedokázala vysvětlit – prostě jsem to věděla. Bylo to takové zvláštní chvění na okraji mého vnímání – jakýsi šestý smysl. Vsadím se, že jste to taky někdy zažili, a tak víte, o čem mluvím.

„A navíc ten zvuk.“

Výzkumnice vykulila oči. „Vážně? Vy něco *slyšíte*?“

„Někdy ano. Je to hodně vysoký tón. Jako když vám přímo u ucha bzučí komár.“

Natáhla se po notebooku tak rychle, že ho málem shodila na zem. Naťukala si do klávesnice pár poznámek a pak se mě zeptala, jestli bych byla ochotná přijít za týden na další testy. Řekla jsem jí, že za dvacet dolarů na hodinu se vrátím, kolikrát bude chtít. Dala jsem jí číslo na mobil a ona slíbila, že mi zavolá a domluvíme si termín – ale ještě ten večer jsem vyměnila iPhone za pět osmdesátimiligramových oxykodonů, takže se mi nemohla dovolat, a už jsem o ní nikdy neslyšela.

Teď, když jsem čistá, si vyčítám milion věcí – a to, že jsem vykšeftovala iPhone, je ta nejmenší z nich. Ale někdy si na ten experiment vzpomenu a začnu přemýšlet. Pokoušela jsem se tu doktorku najít na internetu, ale nedokázala jsem si zapamatovat ani její jméno. Jednou ráno jsem zajela

autobusem k univerzitnímu lékařskému centru a snažila se najít tu posluchárnu, ale areál teď vypadá úplně jinak. Je tam pár nových budov a všechno je jinde. Zkoušela jsem si vygooglit výrazy jako „detekce pohledu“ a „vnímání pohledu“, ale ze všech výsledků vyplývá, že nejde o skutečné jevy – neexistuje žádný důkaz, že by někdo měl „oči na zádech“.

Asi jsem se smířila s tím, že se ten experiment ve skutečnosti neodehrál, že je to jen jedna z mnoha falešných vzpomínek z dob, kdy jsem brala oxykodon, heroin a další drogy. Můj mentor Russell tvrdí, že falešné vzpomínky jsou u závislých běžné. Mozek závislého člověka si „vybavuje“ šťastné představy, abychom se nevraceli ke skutečným vzpomínkám – všem těm hanebnostem, jichž jsme se kvůli drogám dopouštěli a jimiž jsme ubližovali svým bližním.

„Podívej se sama na sebe,“ poukáže Russell. „Přijdeš na prestižní univerzitu. Jsi úplně sjetá a nikoho to nezajímá. Vstoupíš do místnosti plné pohledných mladých doktorů. Ti pak čtvrt hodiny zírají na tvoje tělo a nakonec ti aplaudují vestoje! No tak, Quinnová! Člověk nemusí být Sigmund Freud, aby mu to došlo!“

A samozřejmě má pravdu. Jedna z nejtěžších věcí na léčení je smířit se s tím, že už nemůžete věřit vlastnímu mozku. Naopak musíte pochopit, že mozek se stal vaším nejhorším nepřítelem. Bude vás směřovat ke špatným rozhodnutím, zatemní logiku i zdravý rozum a pokříví vaše nejcennější vzpomínky tak, že se promění v neskutečné přeludy.

Zde je však několik naprostých pravd:

Jmenuji se Mallory Quinnová a je mi jednadvacet.

Léčím se už osmnáct měsíců a můžu upřímně říct, že po alkoholu ani drogách vůbec netoužím.

Prošla jsem Dvanácti kroky a svěřila jsem svůj život do rukou našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista. Neuvidíte mě rozdávát bible na nárožích, ale každý den se modlím, aby mi pomohl zůstat střízlivá, a zatím to vychází.

Bydlím v Bezpečném přístavu v severovýchodní Filadelfii. Je to městské zařízení pro ženy v pokročilém stadiu léčení. Neříkáme tomu dům na půl cesty, ale na tři čtvrtě, protože jsme všechny prokázaly střízlivost a získaly jsme spoustu osobních svobod. Nakupujeme si vlastní potraviny, vaříme si vlastní jídlo a nemusíme dodržovat příliš mnoho otravných pravidel.

Od pondělí do pátku dělám pomocnou učitelku v Dětské akademii tety Becky, což je myšmi zamořený řadový dům se šedesáti malými žáky ve věku od dvou do pěti let. Značnou část života trávím výměnou plínek, rozdáváním sušenek ve tvaru rybičky a pouštěním *Sezame, otevři se* na DVD. Po práci si jdu zaběhat a pak navštívím skupinové sezení nebo prostě zůstanu s ostatními v Bezpečném přístavu a společně se díváme na romantické filmy na Hallmarku. Klidně se tomu smějte, ale můžu vám zaručit, že na Hallmarku nikdy nevidíte prostitutku šňupající bílý prášek. Protože já rozhodně nepotřebuju, aby mi tyhle obrazy zabíraly místo v mozku.

Russell souhlasil, že se mi bude věnovat, protože jsem dřív běhala dlouhé tratě a on má velké zkušenosti s trénováním sprinterů. Byl dokonce asistentem trenéra národního týmu USA na letních olympijských hrách v roce 1988. Později vedl týmy Arkansasu a Stanfordu na univerzitních atletických šampionátech. A ještě později pod vlivem pervitinu přejel souseda. Odseděl si pět let za usmrcení z nedbalosti a pak se nechal vysvětit na kněze. Teď dělá duchovního průvodce pěti nebo šesti narkomanům, většinou odepsaným sportovcům, jako jsem já.

Russell mě inspiroval k tomu, abych začala znovu trénovat (říká tomu „během ku zdraví“) a každý týden mi připravuje tréninky na míru, kde se střídají dlouhé úseky a sprinty podél řeky Schuylkill s posilováním a cvičením ve fitness centru. Russellovi je osmašedesát a má umělou kyčel, ale pořád zvedne devadesát kilo a o víkendech se mnou chodí trénovat, dává mi rady a povzbuzuje mě. Věčně mi připomíná, že běžkyně dosahují vrcholu výkonnosti až v pětatřiceti, takže mám nejlepší léta před sebou.

Taky mě nabádá, abych plánovala budoucnost – abych začala s čistým štítem v novém prostředí, daleko od starých přátel a zlovyků. Proto mi domluvil pracovní pohovor u Teda a Caroline Maxwellových, přátel jeho sestry, kteří se nedávno přistěhovali do Spring Brooku v New Jersey. Hledají paní na hlídání jejich pětiletého synka Teddyho.

„Právě se vrátili z Barcelony. Táta dělá do počítačů. Nebo do obchodu? Prostě někde, kde dobře platí, podrobnosti jsem zapomněl. Každopádně se sem přistěhovali, takže Teddy – ten kluk, ne táta – může na podzim začít chodit do školy. Do školky. Takže chtějí, abys zůstala až do září. A když to půjde dobře? Kdo ví? Třeba si tě nechají.“

Russell trvá na tom, že mě na pohovor odveze. Je jedním z těch chlápků, kteří vždycky chodí ve sportovním, i když zrovna necvičí. Dneska má na sobě černou teplákovou soupravu Adidas s bílými proužky. Sedíme v jeho SUV a jedeme v levém pruhu přes most Bena Franklina, předjíždíme dopravu a já se držím madla nade dveřmi, zírám do klína a snažím se nevyšilovat. Auta mi nedělají dobře. Všude jezdím autobusem nebo metrem a už skoro rok jsem nevytáhla paty z Filadelfie. Jedeme jen patnáct kilometrů na předměstí, ale mně to připadá jako cesta na Mars.

„Co se děje?“ zeptá se Russell.

„Nic.“

„Jsi napjatá, Quinnová. Uvolni se.“

Ale jak se mám uvolnit, když právě míváme obří autobus? Vypadá jako Titanic na kolech a je tak blízko, že kdybych natáhla ruku z okna, mohla bych se ho dotknout. Čekám, až autobus zase zmizí a já budu schopná mluvit, aniž bych křičela.

„A co máma?“

„Caroline Maxwelllová. Je to doktorka v nemocnici pro válečné veterány. Tam, kde pracuje moje sestra Jeannie. To ona na mi dala tip.“

„Kolik toho o mně ví?“

Pokrčí rameny. „Víš, že jsi už rok a půl čistá. A že máš moje nejvyšší doporučení.“

„Tak jsem to nemyslela.“

„Nedělej si starosti. Vyprávěl jsem jí celý tvůj příběh a ona se nemůže dočkat, až tě pozná.“ Nejspíš se tvářím nedůvěřivě, protože Russell hned dodá: „Ta ženská se prací se závislími živí. A její pacienti jsou bývalí vojáci. Mluvím o lidech z elitních jednotek Navy SEALs, co si přivezli trauma z války v Afghánistánu. Nevykládej si to špatně, Quinnová, ale ve srovnání s nimi není tvoje minulost zas tak hrozná.“

Nějaký kretén v džípu vyhodí z okna igelitovou tašku a nedá se jí vyhnout, takže do ní ve stokilometrové rychlosti narazíme a ozve se hlasitá rána tříštícího se skla. Je to skoro jako výbuch bomby. Russell se jen natáhne po ovládání klimatizace a o dva stupně ji zesílí. Zírám do klína, dokud neuslyším, že motor ztrácí obrátky, a neucítím mírný oblouk výjezdové rampy.

Spring Brook je jedna z těch malých osad v jižní části státu New Jersey, které vznikly už v dobách americké války za nezávislost. Je plná starých koloniálních a viktoriánských domů, na jejichž průčelích visí americké vlajky. Ulice jsou hladce vyasfaltované a chodníky dokonale čisté. Nikde ani smítka.

Zastavíme na semaforu a Russell spustí okna.

„Slyšíš to?“ zeptá se.

„Nic neslyším.“

„No právě. Je tu klid. To je pro tebe ideální.“

Rozsvítí se zelená a my vjedeme do části ulice, kde je plno obchodů a restaurací – thajské bistro, prodejna ovocných koktejlů, veganská pekárna, denní stacionář pro psy a studio jógy. Je tu i odpolední „matematické gymnázium“ a malé knihkupectví s kavárnou. A samozřejmě nechybí ani Starbucks obsypaný houfy mladých lidí ťukajících do iPhonů. Vypadají jako děti z televizní reklamy: mají pestrobarevné oblečení a zbrusu nové boty.

Pak Russell odbočí do vedlejší ulice, kde míváme jeden dokonalý předměstský dům za druhým. Chodníky jsou zastíněné vysokými majestátními stromy, které zaplavují celé okolí barvami. Jsou tu varovné značky s velkými nápisy POZOR, DĚTI, a když dorazíme ke křižovatce, stojí tam usměvavý strážce přechodu v reflexní vestě a mávne nám, že můžeme jet. Všechno působí tak dokonale, jako bychom projížděli filmovými kulisami.

Nakonec Russell zajede k obrubníku a zastaví ve stínu smuteční vrby. „Tak jo, Quinnová, jsi připravená?“

„Nevím.“

Stáhnou stínítko a podívám se na sebe do zrcátka. Na Russellovo doporučení jsem se oblékla jako vedoucí na letním táboře: zelená mikina ke krku, khaki kraťasy a zářivě bílé kecky. Mívala jsem dlouhé vlasy až do pasu, ale včera jsem si ustříhla cop a věnovala ho dobročinné organizaci pro boj s rakovinou. Zůstalo mi jen černé mikádo, ve kterém se nepoznávám.

„Dám ti dvě dobré rady,“ řekne Russell. „Za prvé nezapomeň říct, že chlapeček je nadaný.“

„Jak to poznám?“

„Na tom nezáleží. V tomhle městě jsou všechny děti nadané. Prostě vymysli způsob, jak to zakomponovat do rozhovoru.“

„Dobře. A druhá rada?“

„No, když se pohovor nebude vyvíjet dobře nebo budeš mít pocit, že jsou na vážkách, vždycky můžeš vytasit tohle.“

Otevře přihrádku v palubní desce a ukáže mi něco, co se mi k nim domů opravdu nosit nechce.

„Já nevím, Russelle.“

„Vezmi si to, Quinnová. Ber to jako své trumfové eso. Nemusíš ho použít, ale možná ho budeš potřebovat.“

V léčebně jsem slyšela dost hororových historek na to, abych věděla, že má nejspíš pravdu. Vezmu si tu pitomou věc a zastrčím ji hluboko do tašky.

„Tak jo,“ řeknu mu. „Díky, žes mě sem hodil.“

„Hele, počkám na tebe ve Starbucks. Až budeš hotová, zavolej mi a hodím tě zpátky.“

Trvám na tom, že se nemusí obtěžovat, že se do Filadelfie můžu vrátit vlakem, ať radši jede, dokud na silnicích ještě není tak hrozný provoz.

„Dobře, ale až skončíš, zavoláš mi. Všechno mi podrobně vylíčíš, jasný?“

2

Venku je vlhké a teplé červnové odpoledne. Russell při odjezdu zatroubí a já si uvědomím, že už není cesty zpět. Dům Maxwellových je klasická viktoriánská budova se dvěma patry, žlutým dřevěným obkladem a přezdobenými bílými doplňky. Má velkou verandu s proutěným nábytkem a květináči plnými žlutých květín – kopretin a begonií. Zahrada sousedí s velkým lesem, nebo možná dokonce parkem, takže se ulicí rozléhá ptačí zpěv a slyším i bzučení, cvrlikání a trylkování hmyzu.

Vykročím po dlážděné cestičce a vyjdu po schodech na verandu. Zazvoním u dveří a otevře mi malý chlapec. Z hlavy mu trčí neposlušné zrzavé vlasy. Připomíná mi panáčka z filmu *Trollové*.

Dřepnu si, abychom si viděli do očí.

„Ty budeš určitě Teddy, vid’?“

Chlapec se plaše usměje.

„Já jsem Mallory Quinnová. Máš doma...“

Kluk se otočí, vyběhne po schodech do patra a zmizí z dohledu.

„Teddy?“

Nevím, co mám dělat. Předě mnou je malá vstupní hala a chodba vedoucí dozadu do kuchyně. Vidím jídelnu (vlevo), obývací pokoj (vpravo) a nádherné borovicové podlahy (všude). Do nosu mě udeří svěží vůně centrální klimatizace s příměsí čisticího přípravku. Napadne mě, že podlahu asi někdo nedávno pořádně vydrhnul. Všechn nábytek vypadá moderně a nově, jako by právě dorazil ze vzorkové prodejny.

Stisknu zvonek, ale ten nevydá ani hlásku. Zmáčknou ho ještě třikrát – a nic.

„Haló?“

V kuchyni na druhém konci domu zahlédnu siluetu ženy, která se otočí a všimne si mě.

„Mallory? Jste to vy?“

„Ano! Dobrý den! Zkoušela jsem zvonit, ale...“

„Já vím, promiňte. Máme rozbitý zvonek.“

Než se stačím podívat, jak se o mém příchodu dozvěděl Teddy, vykročí mě žena přivítat. Má tu nejladnější chůzi, jakou jsem kdy viděla – pohybuje se neslyšně, jako by se nohama ani nedotýkala země. Je vysoká, štíhlá a blondatá, má světlou pleť a jemné rysy, které se zdají být pro tento svět až příliš křehké.

„Já jsem Caroline.“

Podám jí ruku, ale ona mě přivítá objetím. Patří k těm lidem, z nichž vyzařuje vřelost a soucit, a drží mě o chvilku déle, než je nutné.

„Jsem moc ráda, že jste tady. Russell nám o vás vyprávěl tolik úžasných věcí. Opravdu jste už osmnáct měsíců čistá?“

„Osmnáct a půl.“

„Neuvěřitelné. Po tom všem, čím jste si prošla? To je prostě báječné. Můžete na sebe být právem hrdá.“

Mám co dělat, abych se nerozbrečela. Nečekala jsem, že se mě bude ptát na léčení, ještě než překročím práh. Ale

je úleva, že už to mám za sebou, že jsem hned na začátku vyložila na stůl své nejhorší karty.

„Nebylo to lehké, ale každým dnem se to lepší.“

„Přesně tohle říkám svým pacientům.“ Ustoupí, prohlédne si mě od hlavy k patě a usměje se. „Jen se na sebe podívejte! Vypadáte tak zdravě, úplně záříte!“

Uvnitř domu je příjemných dvacet stupňů – vítaná úleva od dusného počasí venku. Vydám se za Caroline kolem schodiště do kuchyně, která je plná přirozeného světla a připomíná kulisy nějaké televizní kuchařské show. Je tu velká i malá lednice a plynový sporák s osmi hořáky. Dřez je tak široký, že vyžaduje dva samostatné kohoutky. A nechybí tu desítky šuplíků a skříněk rozličných tvarů a velikostí.

Caroline otevře dvířka a já si uvědomím, že je to třetí a nejmenší lednička se zásobou studených nápojů. „Tak co tady máme? Minerálku, kokosovou vodu, ledový čaj...“

„Dala bych si minerálku.“ Otočím se a obdivuji prosklenou stěnu do zahrady. „Máte krásnou kuchyni.“

„Je obrovská, že? Pro tři lidi až moc. Ale zamilovali jsme si zbytek domu, a tak jsme do toho šli. Hned za námi je park, všimla jste si? Teddy rád běhá po lese.“

„To ho musí bavit.“

„Ale věčně ho prohlížíme, jestli nemá klíště. Říkám si, že bych mu měla koupit obojek proti blechám.“

Přidrží sklenici u dávkovače ledu, ten jemně zacinká – jako zvonkohra na verandě – a vychrlí desítky drobných křišťálově průzračných ledových perliček. Mám pocit, jako bych se právě stala svědkem kouzelnického triku. Paní domu naplní sklenici minerální vodou s bublinkami a podá mi ji. „Nemám vám udělat něco k jídlu? Třeba sendvič?“

Zavrtím hlavou, ale Caroline stejně otevře velkou lednici a odhalí široký výběr potravin. Vidím džbánky plnotučného a sójového mléka, kartony hnědých vajec z bezklecových

chovů a půllitrové sklenice s pestem, hummusem a pico de gallo. Také trojúhelníky sýra, láhve kefíru a bílé síťované sáčky přetékané listovou zeleninou. A ovoce! Obří vaničky plné jahod a borůvek, malin, ostružin a melounů. Caroline sáhne po sáčku s baby karotkou a sklenici hummusu a pak zavře lednici loktem. Všimnu si, že na dveřích je dětská kresba, hrubý a neumělý portrét králíka. Zeptám se, jestli to maloval Teddy, a Caroline přikývne. „Jsme tady teprve šest týdnů, a už naznačuje, že by chtěl domácího mazlíčka. Řekla jsem mu, že nejdřív musíme všechno vybalit.“

„Zdá se, že má nadání,“ řeknu jí a hned se leknu, jestli jsem to nepřehnala a nezní to moc strojeně.

Ale Caroline se mnou souhlasí!

„To rozhodně. Oproti svým vrstevníkům je dost napřed. Všichni to říkají.“

Posadíme se k malému stolu ve snídaňovém koutku a ona mi podá jakýsi papír. „Tady manžel sepsal pár zásad. Nejsou tam žádné šílenosti, ale ať to máme za sebou.“

DOMÁCÍ PRAVIDLA

1. Žádné drogy
2. Žádný alkohol
3. Žádné kouření
4. Žádná sprostá slova
5. Žádná televize
6. Žádné červené maso
7. Žádná nezdravá strava
8. Žádné návštěvy bez povolení
9. Žádné fotky Teddyho na sociálních sítích
10. Žádné náboženství ani pověry. Učte v souladu s vědou.

Pod vytištěným seznamem je ještě jedenácté pravidlo napsané jemnou ženskou rukou:

Užijte si to! 😊

Caroline se začne omlouvat za pravidla ještě dřív, než je dočtu. „Sedmička není úplně striktní. Jestli chcete upéct dortíky nebo koupit Teddymu zmrzlinu, je to v pořádku. Ale žádnou limonádu. A manžel trval na desítce. On je inženýr. Pracuje v oblasti technologií. Takže věda je pro naši rodinu

velmi důležitá. Nemodlíme se ani neslavíme Vánoce. Když někdo kýchne, neříkáme Pozdrav pánbůh.“

„A co říkáte?“

„Gesundheit. Nebo ,na zdraví‘. Znamená to totéž.“

Její hlas zní omluvně, ale všimnu si, že ji zaujal můj zlatý křížek na krku – dárek od matky k prvnímu svatému přijímání. Ujistím Caroline, že s jejími Domácími pravidly nemám problém. „Teddyho víra je vaše věc, ne moje. Já jsem tady proto, abych mu poskytla bezpečné, pečující a výchovné prostředí.“

Zdá se, že jí spadl kámen ze srdce. „A abyste si to užila. To je jedenácté pravidlo. Takže jestli vás někdy napadne naplánavat výlet do muzea nebo do zoo, ráda všechno zaplatím.“

Chvíli si povídáme o mé nové práci a povinnostech, ale Caroline mi příliš osobních otázek neklade. Řeknu jí, že jsem vyrostla v jižní Filadelfii, na Shunk Street kousek od stadionů. Žila jsem s matkou a mladší sestrou a hlídala jsem děti všem rodinám v ulici. Chodila jsem na Central High School a získala jsem plné sportovní stipendium na Pensylvánské státní univerzitě, ale pak se můj život zvrtl. Zbytek už Caroline zřejmě sdělil Russell, protože mě o těch ošklivých věcech nenutí znovu vyprávět.

Místo toho řekne jen: „Nepůjdeme se podívat po Teddym? Ať vidíme, jak si budete rozumět.“

Salonek je hned vedle kuchyně – útulný, neokázalý rodinný pokoj s rozkládací pohovkou, bednou plnou hraček a huňatým koberečkem. Stěny lemují police plné knížek a zarámované plakáty z Metropolitní opery v New Yorku – *Rigoletto*, *Komedianti* a *La Traviata*. Caroline mi vysvětlí, že to jsou tři manželovy oblíbené opery a že před Teddyho narozením často chodili do Lincolnova centra.

Samotné dítě se rozvaluje na koberečku s kroužkovým blokem a několika žlutými tužkami číslo dvě. Při mém

příchodu vzhledne a rošťácky se usměje – a pak se zase vrátí ke kreslení.

„Ahoj, my už jsme se viděli, vid? Maluješ obrázek?“

S přehnanou silou pokrčí rameny. Pořád se přede mnou stydí.

„Miláčku, zlatíčko,“ vloží se do toho Caroline. „Mallory se tě na něco ptá.“

Kluk znovu pokrčí rameny a pak přisune obličej ještě blíž k papíru, až se nosem v podstatě dotýká kresby, jako by se v ní snažil zmizet. Pak se levou rukou natáhne pro tužku.

„Aha, vidím, že jsi levák!“ oslovím ho. „Já taky!“

„To je běžný rys světových vůdců,“ podotkne Caroline. „Barack Obama, Bill Clinton, Ronald Reagan – všechno jsou to leváci.“

Teddy se posune tak, abych mu neviděla přes ramena a nevěděla, na čem pracuje.

„Připomínáš mi moji mladší sestřičku,“ řeknu mu. „Když byla v tvém věku, taky ráda kreslila. Měla obří umělohmotnou krabici plnou pastelek.“

Caroline sáhne pod pohovku a vytáhne obří umělohmotnou krabici plnou pastelek. „Takovou?“

„Přesně!“

Má lehký, příjemný smích. „Povím vám jednu veselou historku. Celou dobu, co jsme bydleli v Barceloně, jsme nemohli Teddyho přinutit, aby vzal do ruky tužku. Koupili jsme mu fixy, prstové barvy, vodovky – jenže on nejevil o malování žádný zájem. Ale jakmile jsme se vrátili do Států a nastěhovali se do tohoto domu, najednou je z něj Pablo Picasso. Teď kreslí jako blázen.“

Caroline zvedne desku konferenčního stolku a já uvidím, že se v ní skrývá úložný prostor. Vyndá z něj svazek papírů tlustý snad tři centimetry. „Manžel si mě dobírá, že

si všechno schovávám, ale nemůžu si pomoci. Chcete se podívat?“

„Určitě.“

Teddyho tužka se na podlaze přestala pohybovat. Celé jeho tělo se napjalo. Vidím, že pozorně poslouchá a plně se soustředí na moji reakci.

„Hm, ten první je moc pěkný;“ řeknu Caroline. „To je kůň?“

„Ano. Myslím.“

„Ne, ne, ne,“ vyhrkne Teddy, vyskočí ze země a přitočí se ke mně. „To je koza, protože má na hlavě rohy, vidíš? A vousy. Koně nemají vousy.“ Pak mi vklouzne do klína, otočí list a obrátí moji pozornost k další kresbě.

„To je ta smuteční vrba před domem?“

„Ano, správně. Když na ni vylezeš, uvidíš ptačí hnízdo.“

Obracím další stránky a Teddy se zanedlouho v mém objetí uvolní a opře mi hlavu o hrud'. Připadá mi, jako bych chovala velké štěně. Jeho tělo je teplé a voní jako prádlo čerstvě vytažené ze sušičky. Caroline sedí opodál, pozoruje naši interakci a vypadá spokojeně.

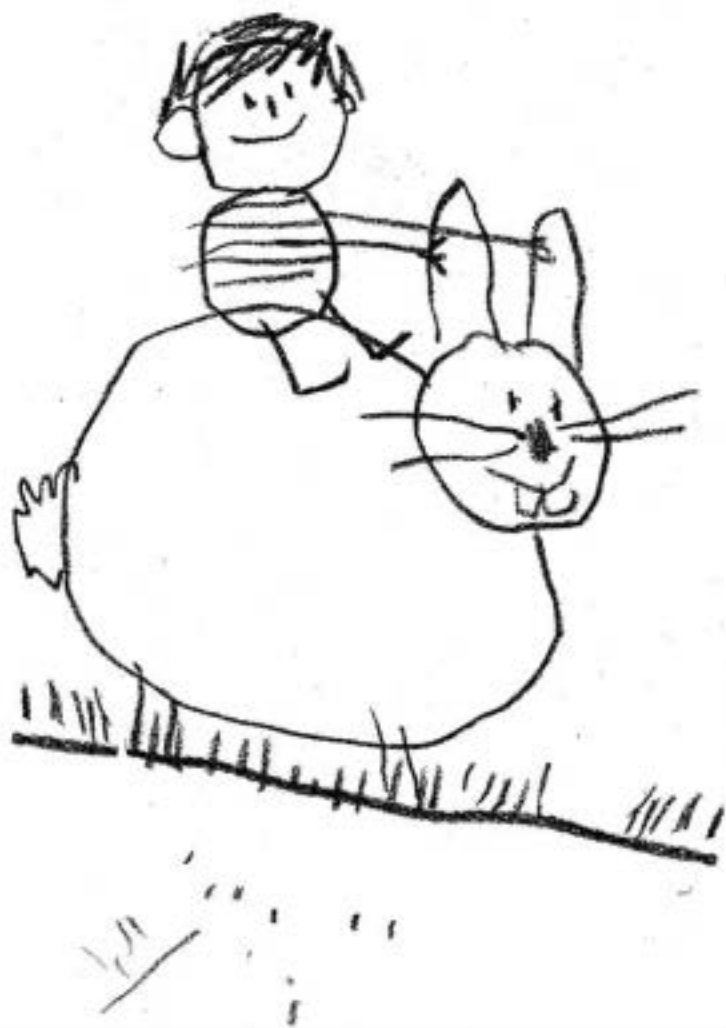
Všechny kresby jsou vcelku běžné dětské výtvary – spousta zvířátek a usměvavých lidí, zářící sluníčko. Teddy sleduje moji odezvu na jednotlivé obrázky a nasává každou pochvalu jako houba.

Caroline vypadá překvapeně, že se v hromádce nachází i poslední obrázek. „Tenhle jsem chtěla dát stranou,“ řekne, ale nezbude jí nic jiného než to vysvětlit. „To je Teddy a jeho, ehm, zvláštní kamarádka.“

„Anya,“ ozve se Teddy. „Jmenuje se Anya.“

„Správně, Anya,“ přitaká Caroline a mrknutím oka mě pobídne, abych spolupracovala. „Všichni máme Anyu rádi, protože si hraje s Teddym, když maminka s tatínkem pracují.“

UVĚDOMÍM SI, ŽE Anya asi bude nějaká podivná imaginární kamarádka, a pokusím se říct něco pěkného. „Je moc hezké mít někoho jako Anyu. Zvlášť když jsi malý kluk v novém městě a ještě jsi nepoznal místní děti.“

„Přesně tak!“ Caroline se ulevilo, že jsem se tak rychle zorientovala v situaci. „Máte naprostou pravdu.“

„Je tu teď Anya? Je s námi v pokoji?“

Teddy se rozhlédne po místnosti. „Ne.“

„Kdepak je?“

„Nevím.“

„Uvidíš ji dneska večer?“

„Vídám ji každou noc,“ odpoví Teddy. „Spí pod mojí postelí, takže ji slyším zpívat.“

Pak se z předsíně ozve zacinkání a vzápětí uslyším, jak se otevírají a zavírají vchodové dveře. „Haló?“ ozve se mužský hlas.

„V salonku!“ zavolá Caroline a podívá se na Teddyho. „Táta přišel!“

Teddy mi vyskočí z klína a běží se s tatínkem přivítat, zatímco já vrátím obrázky Caroline. „Jsou... zajímavé.“

Zatřese hlavou a zasměje se. „Není blázen, přísahám. Je to jen takové zvláštní období. A imaginární kamarády má spousta dětí. Kolegové z pediatrie tvrdí, že je to velice časté.“

Zní rozpačitě, a tak ji chvatně ujistím, že je to samozřejmě naprosto normální. „Určitě to bude stěhováním. Vymyslel si ji proto, aby si měl s kým hrát.“

„Jen kdyby nevypadala tak divně. Jak si tohle můžu pověsit na ledničku?“ Caroline otočí obrázek lícem dolů a zahraje ho do hromádky ostatních kreseb. „Ale něco vám povím, Mallory. Až u nás začnete pracovat, vsadím se, že na ni úplně zapomene. Nebude na ni mít čas, protože si bude užívat spoustu zábavy s novou chůvou!“

Líbí se mi, jak mluví – jako by pohovor skončil, já tu práci dostala a zbývalo už jen vyřešit detaily. „Na hřištích v okolí určitě bude plno dětí,“ řeknu jí. „Postarám se, aby měl Teddy do začátku školky spoustu opravdových kamarádů.“

„Výborně,“ řekne Caroline. Z chodby jsou slyšet blížící se kroky a ona se ke mně nakloní. „Taky jsem vás chtěla varovat před manželem. Vaše minulost se mu moc nezamlouvá. Kvůli těm drogám, víte? Takže bude hledat důvody, proč vás odmítnout. Ale nebojte se.“

„Tak co byste...“

„A říkejte mu pane Maxwelle. Ne Tede. To bude lepší.“

Než se stihnu zeptat, co to všechno znamená, Caroline ustoupí a vejde její manžel s rozesmátým Teddym na boku. Ted Maxwell je starší, než bych čekala, je mu o dobrých deset nebo patnáct let víc než Caroline. Vysoká štíhlá postava, šedivé vlasy, brýle s tmavými obroučkami a plnovous. Má značkové džíny, odřené polobotky, tričko s výstřihem do V a sportovní kabát – oblečení, které působí ležérně, ale stojí desetkrát tolik, než byste si uměli představit.

Caroline ho přivítá polibkem.

„Zlato, tohle je Mallory.“

Vstanu a podám mu ruku. „Dobrý den, pane Maxwelle.“

„Omlouvám se, že jdu pozdě. Zasekl jsem se v práci.“ Vy-
mění si s Caroline pohled a já přemýšlím, jestli se v práci
zasekává často. „Jak jde pohovor?“

„Moc dobře,“ odpoví Caroline.

„Moc, *moc* dobře!“ vykřikne Teddy. Vykroučí se z ot-
covy náruče a znovu mi skočí do klína, jako bych byla Santa
Claus a on mi chtěl říct, co všechno má na svém vánočním
seznamu. „Mallory, hraješ si ráda na schovku?“

„Moc ráda,“ odpovím. „Hlavně ve velkých starých do-
mech se spoustou pokojů.“

„Jako u nás!“ Teddy na mě vykulí oči a nadšeně se roz-
hlédne po salonku. „My přece máme velký starý dům! Se
spoustou pokojů!“

Jemně ho stisknu. „Výborně!“

Zdá se, že Tedovi se směr rozhovoru příliš nelíbí. Vezme
synka za ruku a přiměje ho, aby mi slezl z klína. „Poslouchej,
kamaráde, tohle je pracovní pohovor. Dospělí se tu baví
o velmi vážných věcech. Maminka s tatínkem musí Mallory
položít pár důležitých otázek. Takže teď půjdeš hezky na-
horu, ano? Můžeš si hrát s legem nebo...“

Caroline ho přeruší. „Zlato, už jsme všechno probraly.
Chci vzít Mallory ven a ukázat jí domek pro hosty.“

„Ale já bych se chtěl taky na něco zeptat. Dej mi pět
minut.“

Ted synka lehce postrčí a pošle ho pryč. Pak si rozepne
kabát a posadí se naproti mně. Uvědomím si, že není tak
štíhlý, jak jsem si myslela. Má trochu břicho, ale kila navíc
mu svědčí. Je vidět, že je o něj dobře postaráno.

„Vzala jste si s sebou životopis?“

Zavrtím hlavou. „Omlouvám se.“

„Nevadí. Někde ho budu mít.“

Otevře aktovku a vyndá z ní žluté desky napěchované
dokumenty. Když začne složkou listovat, dojde mi, že je

plná dopisů a životopisů od jiných uchazeček. Je jich snad padesát.

„Tady je to, Mallory Quinnová.“ A když vytáhne z desek můj životopis, všimnu si, že je opatřený ručně psanými poznámkami.

„Máte střední školu, ale vysokou ne, je to tak?“

„Zatím ano,“ odpovím.

„Nastupujete na podzim?“

„Ne.“

„Na jaře?“

„Ne, ale doufám, že někdy brzy.“

Ted se podívá do mého CV, pak přimhouří oči a zakroučí hlavou, jako by něčemu nerozuměl. „Nepíše se tady, jestli umíte nějaký cizí jazyk.“

„Bohužel ne. Tedy pokud nepočítáme jižní filadelfštinu. Hele, pocem, copatotuje?“

Caroline se zasměje. „To je legrační!“

Ted si jen připíše k poznámkám malý černý křížek.

„A co hudební nástroje? Umíte hrát na klavír nebo na housle?“

„Ne.“

„Výtvarné umění? Malování, kreslení, sochařství?“

„Ne.“

„Cestujete? Jezdíte do zahraničí?“

„Když mi bylo deset, byli jsme v Disneylandu.“

Udělá do životopisu další křížek.

„A teď pracujete u své tety Becky?“

„Není to moje teta. Je to jen název mateřské školky. Dětská akademie tety Becky.“

Zadívá se do poznámek. „Jistě, jistě, už si vzpomínám. Jde o pracoviště vhodné pro lidi po léčení. Víte, kolik stát platí za to, že vás zaměstnávají?“

Caroline se zamračí. „Zlato, je to důležité?“

„Jen mě to zajímá.“

„Klidně na to odpovím,“ ujistím ji. „Stát Pensylvánie přispívá na můj plat jednou třetinou.“

„Ale my bychom ho platili celý,“ řekne Ted. Začne si na okraj mého životopisu čmárat čísla a cosi složitě počítat.

„Tede, máš ještě nějaké otázky?“ zeptá se Caroline. „Protože Mallory je tu už dlouho. A já jí ještě musím ukázat zahradu.“

„V pořádku. Vím všechno, co jsem potřeboval.“ Nemůžu si nevšimnout, že zasune můj životopis úplně dospodu hromádky. „Rád jsem vás poznal, Mallory. Díky, že jste přišla.“

„Z Teda si nic nedělejte,“ řekne mi Caroline o chvíli později, když vyjdeme posuvnými skleněnými dveřmi na terasu. „Manžel je velice inteligentní. S počítači dokáže divy. S lidmi je to ale horší a o léčení neví vůbec nic. Myslí si, že jste příliš riziková. Chce najmout studentku z Pensylvánské univerzity, nějakou šprtku s vynikajícím výsledkem u přijímacích. Ale já ho přesvědčím, že si zasloužíte dostat šanci. Nebojte se.“

Maxwellovi mají velkou zahradu s krásným zeleným trávníkem obklopenou vysokými stromy, keři a pestrobarevnými záhony. Středobodem zahrady je nádherný bazén obložený křesílky a slunečníky, jaký byste klidně mohli najít u nějakého kasina v Las Vegas.

„To je nádhera!“

„Naše soukromá oáza,“ řekne Caroline. „Teddy si tady rád hraje.“

Vyкроčíme po pažitu a tráva je pevná a pružná jako povrch trampolíny. Caroline ukáže na pěšinku na okraji zahrady a vysvětlí mi, že vede do Haydenova údolí – přírodní rezervace o rozloze sto dvaceti hektarů, protkaná stezkami

a říčkami. „Tedyho tam kvůli potokům nepouštíme samotného. Ale když bude chodit s vámi, tak beze všeho může. Jen dávejte pozor na jedovatý břečťan.“

Když už jsme skoro přešly celou zahradu, konečně jsem zahlédla domek pro hosty – je napůl ukrytý za stromy, jako by ho les postupně pohlcoval. Připomíná perníkovou chaloupku z pohádky – je to miniaturní horská chata s rustikálním dřevěným obložením a sedlovou střechou. Vyjdeme po třech schodech na malou verandu a Caroline odemkne dveře. „Předchozí majitel sem ukládal sekačku na trávu. Používal to jako zahradní kůlnu. Ale já jsem ji pro vás upravila. Pojdte.“

Chatka má jen jednu místnost, stísněnou, ale dokonale čistou. Stěny jsou bílé a strop křížují silné hnědé trámy. Dřevěné podlahy jsou tak naleštěné, že mám nutkání zout si tenisky. Vpravo se nachází kuchyňka, vlevo asi ta nejpohodlnější postel, jakou jsem kdy viděla, s nadýchanou bílou peřinou a čtyřmi obrovskými polštáři.

„Caroline, to je úžasné.“

„No, já vím, že je to tady trochu těsné, ale říkála jsem si, že po dni stráveném s Teddym oceníte trochu soukromí. A postel je úplně nová. Měla byste si ji vyzkoušet.“

Posadím se na okraj matrace, lehnu si na záda a mám pocit, jako bych zapadla do obláčku. „Panebože.“

„To je matrace Brentwood. Vaše tělo podepírají tři tisíce pružin. S Tedem máme v ložnici stejnou.“

Na druhé straně chatky jsou dvoje dveře. Jedny vedou do mělké skříňe plné polic, druhé do té nejmenší koupelny na světě se sprchovým koutem, záchodem a umyvadlem. Vstoupím dovnitř a zjistím, že se jen těsně vejdu pod sprchovou hlavici bez příkrčení.

Celá prohlídka netrvá déle než minutu, ale já bych na prozkoumání všeho kolem potřebovala o něco více času.

Caroline vybavila chatku desítkami drobných, dobře promyšlených designových prvků: čtecí lampičkou u postele, skládacím žehlicím prknem, USB nabíječkou na mobil i stropním větrákem zajišťujícím cirkulaci vzduchu. Kuchyňské skříňky obsahují základní potřeby: talíře a sklenice, hrnky a příbory, vše ve stejné kvalitě jako v hlavním domě. Nechybí ani základní zásoby na vaření: olivový olej, mouka, jedlá soda, sůl a pepř. Caroline se mě zeptá, jestli ráda vařím, a já jí řeknu, že se pořád uším. „Já taky,“ zasměje se. „Můžeme to vyladit společně.“

Pak uslyším z verandy těžké kroky a dveře otevře Ted Maxwell. Sportovní kabát vyměnil za modrozelenou polo-košili, ale i v neformálním oblečení z něj jde strach. Doufala jsem, že už se s ním dneska neuvidím.

„Teddy si tě žádá,“ sdělí manželce. „Můžu jí to tady ukázat místo tebe.“

Je to trapné, protože už jsem v podstatě všechno viděla, ale Caroline vyjde ze dveří dřív, než stihnu cokoli říct. Ted jen stojí a sleduje mě, jako by se bál, abych jim neukradla deky a ručníky.

Usměju se. „Je to vážně pěkné.“

„Je to byt pro jednoho. Žádní hosté bez povolení. A rozhodně žádné přespávání. Teddy by v tom měl zmatek. Bude to problém?“

„Ne, s nikým nechodím.“

Rozmrzele zavrtí hlavou, že jsem ho správně nepochopila. „Nemůžeme vám zakazovat, abyste se s někým stýkala. Jen nechci, aby u mě na zahradě spali cizí lidé.“

„Rozumím. To je v pohodě.“ Chci věřit, že jsme udělali drobný krůček k pracovnímu vztahu. „Máte ještě nějaké obavy?“

Usměje se. „Kolik máte času?“

„Kolik bude potřeba. Opravdu o tu práci stojím.“

Přistoupí k oknu a ukáže ven na malou borovici. „Povím vám jednu historku. Ten den, kdy jsme se sem nastěhovali, našli Caroline s Teddym pod tím stromem ptáče. Muselo vypadnout z hnízda. Možná mu někdo pomohl, kdo ví? Každopádně, moje žena má velké srdce, takže našla krabici od bot, vystlala ji rozcupovaným papírem a začala ptáčátko krmit kapátkem s cukrovou vodou. Já mám před barákem stěhováky a snažím se vybalit všechny věci, abychom mohli začít společný život, a Caroline vypráví Teddymu, jak budou ptáčka ošetřovat a jak se jednou vznesou vysoko nad koruny stromů. A Teddymu se ta představa samozřejmě líbí. Dá ptáčeti jméno Robert, každou hodinu ho chodí kontrolovat a chová se k němu jako k mladšímu bráškov. Robert ale během osmačtyřiceti hodin umře. A přísahám vám, Mallory, že Teddy probřečel celý týden. Byl úplně na dně. Kvůli ptáčkov. Takže je jasné, že si musíme dát velký pozor na to, koho si pozveme domů. A vzhledem k vaší minulosti se obávám, že představujete příliš velké riziko.“

Jak bych se s ním mohla přít? Ta práce je dobře placená a Ted má složku plnou žádostí od žen, které nikdy nebyly závislé na drogách. Mohl by si najmout nějakou studentku zdravotnické školy se znalostí resuscitace nebo pětinasobnou babičku z Hondurasu, co dává lekce španělštiny a přitom připravuje domácí *enchiladas verdes*. Proč by měl riskovat se mnou, když má takové možnosti? Uvědomím si, že mou jedinou šancí je vynést trumfové eso – dárek, který mi věnoval Russell těsně předtím, než jsem vystoupila z jeho auta.

„Myslím, že mám řešení.“ Sáhnu do tašky a vytáhnu papírovou kartičku s pěti proužky na spodní straně „Tohle jsou rychlotesty na drogy. Na Amazonu stojí dolar a já je ráda zaplatím ze svého. Rozpoznají z moči pervitin, opiát, amfetaminy, kokain i THC. Výsledky jsou za pět minut